

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **T. I.**, so sídlom X., registrovaná v Registri obchodných spoločností C. pod reg. č. H., zastúpeného Advokátskou kanceláriou S., s.r.o., so sídlom K.B., IČO: X. proti žalovanému: **Ing. A.M.D.**, zastúpeného JUDr. E., advokátkou so sídlom R.B., **o zaplatenie zmenkovej sumy 203 261,76 Eur (6 123 464 Sk) s príslušenstvom**, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo 17. septembra 2009, č. k. 15 Cb/7/2008-225, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Žiline zo 17. septembra 2009, č. k. 15 Cb/7/2008-225 **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e:

Napadnutým uznesením Krajský súd v Žiline uznesenie Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 15 Cb/7/2008 zo 16. septembra 2009, ktorým súd rozhodol o vrátení súdneho poplatku za návrh žalobcovi vo výške 7 318 Eur, zrušil. Súčasne rozhodol, že žalobcovi súdny poplatok za návrh nevracia. Svoje rozhodnutie odôvodnil poukazom na ustanovenie § 12 ods. 3, § 13 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb.

Žalobca zaplatil súdny poplatok za návrh vo výške 244 936 Sk prevodom na účet krajského súdu dňa 14. októbra 1999. S poukazom na ustanovenie § 13 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. nemožno žalobcovi vrátiť súdny poplatok za návrh, nakoľko lehota na vrátenie súdneho poplatku uplynula 31. decembra 2002. Z gramatického a systematického výkladu

§ 11 a § 13 zákona č. 71/1992 Zb. je zrejmé, že zatiaľ čo § 11 upravuje jednotlivé dôvody vrátenia súdnych poplatkov, § 13 následne upravuje lehoty pre uskutočnenie úkonov súdu v rámci poplatkového konania, pričom ustanovenie § 13 ods. 3 stanovuje lehotu pre vydanie rozhodnutia súdu o vrátení zaplatených súdnych poplatkov. Lehota podľa § 13 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. začína vždy plynúť od momentu zaplataenia súdneho poplatku, bez ohľadu na ďalšie úkony súdu, či účastníkov konaní a končí uplynutím troch rokov od konca kalendárneho roka, v ktorom bol poplatok zaplatený. Ustanovenie § 13 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. sa vzťahuje bez výnimky na všetky prípady vrátenia súdnych poplatkov podľa § 11 zákona č. 71/1992 Zb. Vrátenie súdnych poplatkov po uplynutí lehoty podľa § 13 ods. 3 je možné len v prípadoch ustanovených v § 13 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb., teda len ak je dôvodom vrátenia súdnych poplatkov späťvzatie návrhu, odvolania alebo dovolania, ku ktorým došlo pred prvým pojednávaním. Pokiaľ dôvodom vrátenia zaplateného súdneho poplatku je uzavretie súdneho zmieru účastníkmi konania podľa § 11 ods. 7 zákona č. 71/1992 Zb., nemožno súdny poplatok vrátiť po uplynutí lehoty podľa § 13 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb.

Krajský súd uznesením zo 16. septembra 2009 rozhodol o vrátení súdneho poplatku za návrh žalobcovi, keď vychádzal z Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 312/07 z 22. mája 2008, publikovaného v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 28/2008 a z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Obo/33/2000 z 24. februára 2000, v zmysle ktorých rozhodnutí je možné rozhodnúť o vrátení súdneho poplatku aj po uplynutí trojročnej lehoty podľa § 13 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. Následne krajský súd zistil, že uvedené rozhodnutia nemožno aplikovať na tento konkrétny prípad. Ústavný súd Slovenskej republiky v citovanom rozhodnutí vyslovil síce názor, že je možné vrátiť súdny poplatok aj po uplynutí lehoty podľa § 13 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb., z odôvodnenia jeho rozhodnutia však vyplýva, že toto neplatí bez výhrady.

Ústavný súd Slovenskej republiky a Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach pripustili možnosť vrátenia súdneho poplatku aj po uplynutí lehoty podľa § 13 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb., v oboch prípadoch však svoje rozhodnutie odôvodnili skutočnosťou, že k uplynutiu lehoty na vrátenie súdneho poplatku došlo z dôvodu nečinnosti súdov.

Krajský súd v Žiline rozhodoval o vrátení súdneho poplatku za návrh, zaplateného žalobcom po tom, čo účastníci konania uzavreli v konaní súdny zmier. Pred uzavretím

súdneho zmieru súd riadne poučil účastníkov o obsahu ustanovení § 11 a § 13 zákona č. 71/1992 Zb. (zápisnica z pojednávania z 16. septembra 2009 č. I. 218 spisu). Krajský súd o vrátení súdneho poplatku rozhodol bezprostredne po schválení súdneho zmieru na pojednávaní dňa 16. septembra 2009, na ktorom bol zmier schválený. Súd tak posudzoval, či boli splnené podmienky pre vrátenie súdneho poplatku v čase schválenia súdneho zmieru, a preto nemožno konštatovať v danom prípade nečinnosť súdu pri rozhodovaní o súdnom poplatku. Krajský súd preto s ohľadom na vyššie uvedené v súlade s § 12 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. zrušil svoje predchádzajúce rozhodnutie o vrátení súdneho poplatku za návrh žalobcovi a rozhodol tak, že súdny poplatok za návrh žalobcovi nevracia.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie podaním zo dňa 4. novembra 2009, z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p). Navrhol, aby odvolací súd uznesenie Krajského súdu v Žiline zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie alebo, aby toto rozhodnutie zmenil tak, že rozhodne o vrátení alikvotnej časti uhradeného súdneho poplatku žalobcovi.

Žalobca uviedol, že pojednávanie bolo na základe žiadosti oboch účastníkov konania odročené za účelom dosiahnutia dohody. Pri stanovovaní výšky pohľadávky, ktorú má žalovaný žalobcovi uhradiť na základe súdneho zmieru, sporové strany vychádzali z toho, že žalobcovi bude vrátený uhradený súdny poplatok, znížený o sumu stanovenú zákonom č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov. Možnosť vrátenia súdneho poplatku prezentovala na pojednávaní v nezáväznom stanovisku súdu aj sudkyňa súdu prvého stupňa, ktorá najprv uznesením rozhodla o vrátení súdneho poplatku žalobcovi. Toto rozhodnutie bolo následne dňa 17. septembra 2009 napadnutým uznesením zrušené, a to z dôvodu, že poplatok nie je možné vrátiť, nakoľko už uplynuli 3 roky odo dňa, kedy bol súdny poplatok zaplatený.

Súd prvého stupňa v druhej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uvádza aj Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 312/7 z 22. mája 2008, ktorý sa zaoberá nečinnosťou všeobecného súdu, ktorá nemôže byť na vrub účastníka konania a nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 328/05 z 29. marca 2006, ktorý sa zaoberá princípom dôsledného odôvodnenia rozhodnutia súdu.

Ďalej súd prvého stupňa poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 3 Obo 33/2000 z 24. februára 2000, ktoré sa týka obdobnej problematiky, a to vrátenia súdneho poplatku z dôvodu späťvzatia návrhu aj v prípade, ak už uplynuli 3 roky odo dňa jeho zaplatenia.

Súd prvého stupňa však v odôvodnení napadnutého uznesenia dochádza k názoru, že nakoľko rozhodol o vrátení súdneho poplatku ihneď po tom, ako účastníci konania uzatvorili súdny zmier, nedošlo k nečinnosti súdu a priesťahom v konaní, a preto na tento súdny spor nie je možné vyššie uvedené Nálezy Ústavného súdu a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR analogicky použiť.

S tvrdením súdu, že v tomto konaní nedošlo k priesťahom z dôvodu, že súd ihneď po uzatvorení súdneho zmieru účastníkmi konania rozhodol o vrátení, resp. nevrátení súdneho poplatku, sa žalobca nestotožňuje.

Podľa názoru žalobcu je veľmi ťažko možné zo strany súdu tvrdiť, že nedošlo k priesťahom v konaní, ak bol návrh na začatie konania doručený súdu v roku 1999 a zmenkový platobný rozkaz bol vydaný až v roku 2008, teda takmer 9 rokov po podaní návrhu na začatie konania.

Aj keď k dĺžke konania prispeli aj objektívne skutočnosti, ktoré ani súd ani žalobca nemohli ovplyvniť, je nesporné, že rozhodujúcou mierou sa na dlhom trvaní súdneho konania podpísali priesťahy v konaní spôsobené nečinnosťou súdu (napr. Krajský súd v Žiline rozhodol o zastavení konania voči žalovanému v 2/ rade až uznesením zo dňa 24. septembra 2007, a to aj napriek tomu, že dedičské konanie voči nemu bolo právoplatne skončené dňa 22. marca 2002).

Žalobca má za to, že rovnakú interpretáciu je možné aplikovať podporne na vrátenie súdneho poplatku aj pri uzatvorení súdneho zmieru, a preto tvrdí, že nárok na vrátenie súdneho poplatku vznikol až schválením súdneho zmieru.

Najvyšší súd SR preto vo svojom rozhodnutí 3 Obo 33/2000 priznal vrátenie súdneho poplatku z dôvodu späťvzatia návrhu aj po uplynutí 3 rokov od jeho zaplatenia v čase, kedy zákon č. 71/1992 Zb. výnimku vrátenia súdneho poplatku aj po uplynutí 3 rokov neobsahoval.

Nevrátenie súdneho poplatku súd prvého stupňa zdôvodnil poukazom na ustanovenie § 13 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch vo vzťahu k ustanoveniu § 11 tohto zákona.

V § 11 ods. 7 zákona č. 71/1992 Zb. je v prvej vete uvedené: „Ak konanie skončia účastníci schválením súdneho zmiernu do začiatku pojednávania vo veci samej, vráti sa im 90% zo všetkých zaplatených poplatkov“.

Možnosť vrátenia určenej časti súdnych poplatkov v prípade skončenia súdneho sporu súdnym zmiernom bola do zákona č. 71/1992 Zb. doplnená zákonom č. 420/2004 Z. z. o mediácii.

Možnosť vrátenia časti súdnych poplatkov v prípade uzatvorenia súdneho zmiernu mala podporiť jeden zo základných princípov súdneho konania, ktorým je vedenie účastníkov konania k tomu, aby súdne konanie ukončili súdnym zmiernom.

Túto skutočnosť dokumentuje § 99 ods. 1 O.s.p., kde je uvedené: „Ak to povaha veci pripúšťa, môžu účastníci skončiť konanie súdnym zmiernom. O zmiern sa má súd vždy pokúsiť. Súd môže odporučiť účastníkom, aby sa pokúsili o zmiern mediáciou.“

Žalobca zastáva názor, že zákon č. 71/1992 Zb. v § 11 ods. 7 upravuje vrátenie súdneho poplatku v prípade uzatvorenia súdneho zmiernu osobitne od úpravy vrátenia súdneho poplatku podľa ustanovenia § 11 ods. 3 s cieľom zdôrazniť, preferovať a vyzdvihnúť osobitný význam súdneho zmiernu ako želaného výsledku súdneho konania.

Je síce pravda, že § 13 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. výslovne ustanovuje, že 3-ročná lehota na vrátenie súdneho poplatku sa nevzťahuje len na prípad, ak navrhovateľ vzal návrh na začatie konania, odvolania alebo dovolania späť pred prvým pojednávaním, avšak žalobca sa domnieva, že otázka vrátenia súdneho poplatku aj po uplynutí 3 rokov od jeho zaplataenia v prípade uzatvorenia súdneho zmiernu nebola do zmeny § 13 ods. 3 zahrnutá len nedostatočnou precíznosťou legislatívneho procesu.

Ak by sme pripustili výklad súdu prvého stupňa, znamenalo by to, že po uplynutí troch rokov od zaplataenia súdneho poplatku by už súdy možnosťou vrátenia súdneho poplatku nemohli účastníkov konania nabádať na uzatvorenie súdneho zmiernu, čo isto nebolo zámerom

zákonodarcu pri doplnení zákona č. 71/1992 Zb. o možnosť vrátenia súdnych poplatkov v prípade uzatvorenia súdneho zmieru.

O zmier sa má totiž súd pokúsiť v každom štádiu konania, a žalobcovi nie je zrejmé, prečo by osobám, ktoré súdny zmier uzatvorila do 3 rokov od zaplataenia súdneho poplatku, mal byť tento súdny poplatok v zákonom stanovenej výške vrátený a osobám, ktoré súdny zmier uzatvorila až po uplynutí 3 rokov odo dňa zaplataenia súdneho poplatku, by tento súdny poplatok vrátený byť nemal. Takýto nerovnaký prístup k účastníkom konania je podľa názoru žalobcu diskriminujúci a nemá oporu v zákone.

V tejto súvislosti žalobca poukazuje na skutočnosť, že priet'ahy v konaní spôsobili, že sporovým stranám bolo umožnené uzatvoriť súdny zmier až po 3 rokoch odo dňa zaplataenia súdneho poplatku, a nie je preto spravodlivé, aby boli tieto priet'ahy v konaní na škodu účastníka.

Navyše, ako už žalobca uviedol, nárok na vrátenie súdneho poplatku vznikol až schválením súdneho zmieru, a preto nemohol zaniknúť uplynutím do 3 rokov odo dňa zaplataenia súdneho poplatku, nakoľko tento nárok nemôže zaniknúť skôr, ako reálne vznikol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) prejednal odvolanie podľa ustanovenia § 212 ods.1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania v zmysle ustanovenia § 214 ods.2 O.s.p., preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa vrátane konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, prihliadol na dôvody odvolania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Žalobca v odvolaní uplatnil ako odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolací súd je toho názoru, že tento odvolací dôvod nie je v prejednávanej veci daný.

Predmetom odvolacieho konania je odvolanie proti uzneseniu, ktorým súd rozhodol o zrušení rozhodnutia o vrátení súdneho poplatku za návrh žalobcovi vo výške 7 318 Eur a ktorým žalobcovi súdny poplatok za návrh nevrátil.

Z obsahu spisu je zrejmé, že konanie začalo doručením návrhu na vydanie zmenkového platobného rozkazu na 6 123 464 Sk s príslušenstvom dňa 22. septembra 1999

voči žalovanému v rade 1/ N., spoločnosť s ručením obmedzeným, X.D.J., IČO: X., v rade 2/ Ing. P., nar. X., bytom C.D., v rade 3/ Ing. A., nar. X., bytom M.D..

Podaním doručeným krajskému súdu dňa 19. júna 2000 žalobca upresnil návrh tak, že žiadal, aby súd uložil žalovaným v rade 1/, 2/ a 3/ povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 6 123 464 Sk so 6% úrokom od 3. augusta 1999 do zaplatenia, odmenu vo výške 1/3 percenta zmenkovej sumy a trovy konania. Nárok si uplatnil zo zmenky vlastnej, vystavenej v B. 6. mája 1998 na sumu 6 123 464 Sk, v ktorej sa žalovaný v rade 1/ ako vystaviteľ vlastnej zmenky zaviazal remitentovi - D., a.s., so sídlom Č.B., IČO: X. zaplatiť 2. augusta 1999 zmenkovú sumu 6 123 464 Sk. Zmenka bola opatrená doložkou „bez protestu“. Súčasťou zmenky je ručiteľské vyhlásenie žalovaných v rade 2/ a 3/, podpísané žalovanými v rade 2/ a 3/.

Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 36-24K 231/00 z 22. augusta 2000 súd vyhlásil konkurz na majetok dlžníka: D.B. IČO: X. a za správcu konkurznej podstaty určil JUDr. M.J.K..

Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 36-24K 77/00 zo dňa 19. decembra 2000 bol na žalovaného v rade 1/ N., spoločnosť s ručením obmedzeným, vyhlásený konkurz, v dôsledku čoho žalobca zobral žalobu voči žalovanému v 1/ rade späť. Krajský súd v Žiline preto uznesením, č. k. 15 Zm/98/1999-106 z 5. novembra 2003 konanie voči žalovanému v 1/ rade N., spoločnosť s ručením obmedzeným, D. zastavil.

Uznesením Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 15 Zm/98/1999-124 zo 4. mája 2006 súd návrhu, aby do konania namiesto doterajšieho žalobcu JUDr. J.K., správcu konkurznej podstaty D.Č.B., IČO: X., vstúpila spoločnosť T. I., so sídlom X., reg. č. H., vyhovel.

V priebehu konania zomrel žalovaný v rade 2/ Ing. P.. Na základe výsledkov dedičského konania po nebohom P.H., nar. X., súd uznesením, č. k. 15 Zm/98/1999-143 z 24. septembra 2007 konanie voči žalovaným dedičom po nebohom P.H. - Mgr. K.H., nar. X., Ing. P.H., nar. X. a L.H., nar. X. zastavil podľa § 107 ods. 1 O.s.p., nakoľko zosnulý P. nezanechal po sebe žiaden majetok, a preto dedičia po poručiteľovi žiaden majetok nenadobudli, a teda de facto nedošlo k právnemu nástupníctvu dedičov po poručiteľovi pre nedostatok majetku, spôsobilého byť predmetom dedičstva.

Dňa 17. apríla 2008 súd vydal zmenkový platobný rozkaz pod č. k. 15 Zm/98/1999-166, proti ktorému podal námietky žalovaný Ing. A..

Na pojednávaní dňa 16. septembra 2009 uznesením pod č. k. 15 Cb/7/2008-220 zrušil zmenkový platobný rozkaz a schválil súdny zmier. Uznesením zo dňa 16. septembra 2009 pod č. k. 15 Cb/7/2008-223 súd žalobcovi vrátil súdny poplatok za návrh a napadnutým uznesením toto uznesenie zrušil a rozhodol, že súdny poplatok žalobcovi nevracia.

Ako vyplýva z obsahu spisu, pôvodný žalobca zaplatil súdny poplatok vo výške 8 130,38 Eur (244 936 Sk) dňa 14. októbra 1999, ktorého vrátenia sa domáha. Podľa ustanovenia § 11 ods. 7 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení účinnom od 5. marca 2009 (ďalej už len „zákon č. 71/1992 Zb.“), ak konanie skončia účastníci schválením súdneho zmieru do začiatku pojednávania vo veci samej, vráti sa im 90% zo všetkých zaplatených poplatkov. Ak konanie skončia účastníci schválením súdneho zmieru po začatí pojednávania vo veci samej, vráti sa im 50% zo všetkých zaplatených poplatkov. Ak účastníci vyriešili časť sporu súdnym zmiernom v zmierovacom konaní, vráti sa im 30% zo zaplateného poplatku v konaní podľa tretej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa ustanovenia § 12 ods. 3 zákon č. 71/1992 Zb., ak vydá súd nesprávne rozhodnutie o poplatkovej povinnosti, takéto rozhodnutie zruší alebo zmení aj bez návrhu.

Podľa ustanovenia § 13 ods. 3 zákon č. 71/1992 Zb. o vrátení poplatku podľa § 11 nemôže súd rozhodnúť po uplynutí troch rokov od konca kalendárneho roka, v ktorom bol zaplatený; to neplatí, ak navrhovateľ vzal návrh na začatie konania, odvolania alebo dovolania späť pred prvým pojednávaním.

V predmetnej veci účastníci skončili konanie schválením súdneho zmieru dňa 16. septembra 2009 a o nevrátení súdneho poplatku súd prvého stupňa rozhodol dňa 17. septembra 2009.

V ustanovení § 11 zákona o súdnych poplatkoch sú upravené jednotlivé prípady vrátenia súdnych poplatkov, ako aj podmienky vrátenia. Zo systematického zaradenia ustanovenia § 11 a § 13 zákona je zrejmé, že § 13 zákona, zaradený v časti „Konanie“, sa vzťahuje na všetky prípady konania o vrátení súdnych poplatkov, ktoré sú upravené v ustanovení § 11, okrem prípadov, ak navrhovateľ vzal návrh na začatie konania, odvolania alebo dovolania späť pred prvým pojednávaním. Preto pri skončení konania schválením

súdneho zmiernu môže súd rozhodnúť o vrátení súdneho poplatku do troch rokov od konca kalendárneho roka, v ktorom bol tento poplatok zaplatený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky má za to, že nie je správny názor odvolateľa, podľa ktorého lehota na vrátenie súdneho poplatku začína plynúť od účinnosti procesného úkonu, týkajúceho sa schválenia súdneho zmiernu.

Žalobca v odvolaní nesprávne poukazoval na zhodný postup pri vrátení súdneho poplatku a počítanie lehoty na jeho vrátenie pri späťvzatí návrhu a skončení konania schválením súdneho zmiernu.

Podľa § 96 O.s.p. navrhovateľ môže vziať za konania späť návrh na jeho začatie, a to sčasti alebo celkom. Ak je návrh vzatý späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je návrh vzatý späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. Späťvzatie žaloby je dispozitívny procesný úkon, ktorým žalobca disponuje celým konaním alebo jeho časťou a ktorého účinky nastávajú rozhodnutím súdu o zastavení konania alebo uvedenej časti konania. Podľa ustanovenia § 99 ods. 1 O.s.p., ak to povaha veci pripúšťa, môžu účastníci skončiť konanie súdnym zmiernom. O zmiernu sa má súd vždy pokúsiť. Súd môže odporučiť účastníkom, aby sa pokúsili o zmiernu mediáciou. Podľa ustanovenia § 99 ods. 2 O.s.p. súd rozhodne o tom, či zmiernu schvaľuje; neschváli ho, ak je v rozpore s právnymi predpismi. V takom prípade súd po právoplatnosti uznesenia pokračuje v konaní. Podľa ustanovenia § 99 ods. 3 prvá veta O.s.p. schválený zmiernu má účinky právoplatného rozsudku. Dovoľeným procesným spôsobom riešenia sporov je súdny zmiernu, ktorý predpokladá dva dispozitívne úkony účastníkov konania. Návrh na uzavretie zmiernu, ktorý sa môže uzavrieť aj na podnet súdu, jeho akceptáciou druhým účastníkom, prípadne účastníkmi, je tvorený ich dohodou o riešení sporu, ako aj o náhrade trov konania. Súd preskúmava splnenie všetkých procesných predpokladov na takýto spôsob skončenia konania pred vydaním uznesenia, ktorým súdny zmiernu schváli.

Odvolací súd poznamenáva, že účastníci konania - žalobca aj žalovaný boli zastúpení v danom konaní svojimi právnymi zástupcami na základe plnomocenstva. Pri kvalifikovanom právnom zastúpení žalobcu aj žalovaného uzatvorili súdny zmiernu, v ktorom s prihliadnutím na ustanovenie § 146 ods. 1 písm. b) O.s.p. sa mohli účastníci konania dohodnúť o náhrade trov konania a zohľadniť skutočnosť, že žalobcovi s poukazom na ustanovenie § 13 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb., dátum zaplatenia súdneho poplatku za návrh a dátum uzavretia zmiernu, nemôže byť vrátený súdny poplatok za návrh.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnuté uznesenie Krajského súdu v Žiline podľa ustanovenia § 219 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v súlade s ustanovením § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. Neúspešný žalobca nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a úspešnému žalovanému trovy odvolacieho konania nevznikli.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 16. decembra 2009

JUDr. Anna Marková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: M.